

V.

*Скривалището.*

Азъ прѣкарвахъ много добръ у повитѣ си господари. Но това не отиде за дълго. Тѣ ме продадохъ на съсѣда си, който бѣше добъръ човѣкъ наистина, но прѣкаляваше много: той ме караше много и не ме хранеше доволно. Не стига гдѣто ме товарѣше съ по нѣколко коша на гърбътъ, но ми направи и една колца (талижка). Когато дойдѣше пазаръ натоварвахъ ъхъ много и прѣмного, та самъ знаехъ какъ ъхъ тѣглѣхъ. А на пазаря цѣль день дрѣмѣхъ при колцата безъ храна.

Единъ день се върнѣхме отъ пазаря. Той ме отпрѣгна, вързѣ ме и нищо ми не даде да ямъ. Рѣкохъ си: това не ще бѣде тѣй — азъ искамъ да си отмѣстѣхъ. Когато дойде пазаръ, господаря ми станѣ рано и взе да приготвюва нѣщата за пазаръ. Бѣше вече всичко готово. Господарѣтъ отиде въ кѣщи да си похване, а азъ прѣядохъ въжето и хвукнѣхъ изъ градината. На единия край имаше много храсталакъ, а до плета имаше единъ трапъ. Азъ се проврѣхъ въ гѣсталака и легнѣхъ въ трапа.

По едно врѣме господарѣтъ ми ме потърси. Обиколи изъ градината, но не може да ме намѣри. Помисли си, че сѣ ме откраднали. Слѣдъ малко виждамъ, че отъ кѣщи на изкочихъ всички, кой съ колъ, кой съ тояга и хвукнѣхъ да дирятъ крадеца. Нищо не намѣрихъ.



Най сетнѣ, като се лутахъ цѣль часъ по полето, тѣ се върнѣхъ въ кѣщи уморени и потнѣжли въ потъ.